



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 786/2018
10.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Јовице Шошића и Обрада Поповца, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К бр.134/17 од 16.11.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.291/18 од 11.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 10.07.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К бр.134/17 од 16.11.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.291/18 од 11.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву К бр.134/17 од 16.11.2017. године окривљени АА оглашен је кривим за извршење кривичног дела утаје из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 динара по правноснажности пресуде, а ако не плати замениће му се казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом оштећени ББ из ... упућен је да имовинско правни захтев остварује у парници а окривљени АА је обавезан да плати суду на име паушала 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења и одређено да ће се о трошковима кривичног поступка одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.291/18 од 11.04.2018. године усвајањем жалби бранилаца окривљеног АА преиначена је пресуда Основног суда у Смедереву К бр.134/17 од 16.11.2017. године у делу одлуке о

кривичној санкцији тако што је Апелациони суд у Београду на основу члана 45. став 5. КЗ одредио да ће се казна затвора у трајању од једне године на коју је окривљени АА осуђен као главну казну првостепеном пресудом, извршити у просторијама у којима окривљени станује, без примене електронског надзора, док су у преосталом делу жалбе браниоца окривљеног одбијене као неосноване и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА, адвокати Јовица Шошић и Обрад Поповац због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине или да укине само другостепену пресуду и предмет на поновну одлуку органу поступка на суђење Апелационом суду, уз предлог да се нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да преиначи у целини побијане одлуке или само одлуку донету у другостепеном поступку.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћених лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношења одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА је неоснован.

Браниоци окривљеног АА у захтеву наводе да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, јер окривљени АА као заступник – директор правног лица не може бити кривично одговоран за кривично дело утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ за нешто што је као предмет лизинга поверено правном лицу, без обзира што је он као заступник потписао уговор, док са друге стране, окривљени као физичко лице а који се у овом конкретном случају појављује као гарант – јемац може бити једино и искључиво грађанскоправно одговоран.

Из изреке првостепене пресуде у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости, произилази да је окривљени АА у време на начин и на месту ближе описано у изреци те пресуде, након престанка плаћања лизинг рата присвојио машине, ближе описане у изреци те пресуде, на тај начин што је исте најпре размонтирао, разместио на другу адресу, а потом их предао трећем лицу, а које машине су биле власништво оштећеног, поверене окривљеном на основу Уговора о лизингу који је закључен између оштећеног и ВВ кога је заступао окривљени, чиме је себи или другом прибавио противправну имовинску корист и присвојио туђе покретне ствари које су му поверене а чија је вредност

4.112.782,35 динара чиме је извршио кривично дело утаје из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ.

Одредбом члана 207. став 1. КЗ, прописано је да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, присвоју туђу покретну ствар која му је поверена казниће се затвором до 2 године и новчаном казном, а ставом 4. истог члана прописано је да ако вредност утајаних ствари прелази износ од 1.500.000,00 динара или утајена ствар представља културно добро, односно добро које ужива претходну заштиту, учинилац ће се казнити затвором од 1 до 8 година и новчаном казном.

По налажењу Врховног касационог суда, из изреке првостепене пресуде у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим, јер је окривљени присвојио машине које су му поверене на основу уговора о лизингу, који као власник и директор предузећа потписао, и након престанка плаћања рата, исте предао трећем лицу, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА од стране овога суда оцењени као неосновани.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић